

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 30. Met. XV

Liepos-July 27, 1935

TĒVU MARIJONU KOLEGIJOS RĒMĒJU SAVAITRAŠTIS

VI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Matt. VII 15-21

NUO metu Jėzus tarė: Saugokitės netikrų pranašų kurie ateina pas jus avių rūbuose, viduje gi yra plėšrieji vilkai. Jūs pažinsite juos ant jų vaisių. [Argi kas renka vynes nuo erskėčių ar fygas nuo usnių? Taip, kiekvienas geras medis duoda gerų vaisių, blogas medis duoda blogų vaisių, Geras medis negali duoti blogų vaisių, nė blogas medis gerų vaisių duoti. Kiekvienas medis, kurs neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. Taigi, jūs pažinsite juos ant jų vaisių.

LEKCIJA

Rom. VI 19-23

ROLIAI: Aš kalbu, kaip kad žmonės kalba dėl jūsų kūno silpnumo. Nes kaip davėte savo narius tarnauti paleistuvystei ir neteisybei dėl neteisybės, taip dabar duokit savo narius tarnauti teisybei dėl pašventinimo. Juk būdami nuodėmės vergais, jūs neklausė teisybės. Kokį pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdžiatės? Nes tokių dalykų galas yra mirtis. Bet dabar išliuosuoti nuo nuodėmės ir pasidarę Dievo tarnais, turite kaipo savo vaisių pašventinimą ir kaipo jo tikslą amžinąjį gyvenimą.

Kun. J. Vaitkevičius, M.I.C.

Kristus ir Išganymas

J EIGU mes žiūrėtum į žmogų gryo gamtininko akimis, turėtume prieiti prie išvados, kad nė su vienu daiktu gamta nėra pasielgusi taip žiauriai, taip beširdiškai kai su žmogum. Ji yra davusi žmogui nepabaigtai didelius troškimus, o nėra davusi daiktų, kurie galėtų patenkinti ir nušildyti tuos troškimus, todėl žmogus turi vargti, kentėti ir kamuotis visą savo gyvenimą, pagaliau turi mirti, nesuradęs tai, ko jė širdis troško ir ko ieškojo.

Kadangi tokių klaidų ir tokių nesąmonių gamta nedaro nei nu vienu gyvūnu, reikia tat padaryt jeigu ne tiesioginę išvadą, tai įtarimą, kad ji nedaro tos klaidos ir su žmogum, kad turi būt kitas pasaulis, kuriame žmogui skirta rasti pilną jo troškimų patenkinimą. Tuo būdu gamta ne tik neskriaudžia žmogaus, bet pastato jį į pirmąsias savo kūrinijų eiles.

Tai, ką protas suseka ir širdis nujaučia, tikėjimas patvirtina ir sako, kad yra kitas pasaulis, kuriame žmogus suranda visų savo troškimų pilniausią patenkinimą, suranda pilną tiesą, pilną laisvę ir galybę,

pilną apsaugą nuo mirties ir kentėjimų, žodžiu suranda visa, ko tik jo širdis gali trokšti. Suranda net daugiau, nes, anot šv. Povilo žodžių, suranda tai, ko akis neregėjo, nei ausis negirdėjo, o net į širdį neįnėjo.

Klausimas dabar kyla, kas patenka į tą šviesos ir laimės karalystę? ar visi žmonės automatiškai be išimties, kurie tik atsiskiria su šiuo pasauliu? ar priešingai tik rinktiniai, kurie yra išpildę tam tikras sąlygas gyvendami ant žemės?

Yra žmonių, kuriems atrodo, kad užtenka nieko blogo nepadaryt, nepavogt, nenužudyt, nepasileist, nepasigert, kad gavus teisių į dangų, krikščioniškojo gi gyvenimo reikalavimai: malda, šv. Mišių klausymas,ėjimas prie šv. sakramentų jiems atrodo, kaipo kunigų išmislas.

Žydai Kristaus atėjimo laikais buvo įsitikinę, kad dangaus karalystė yra skiriama vieniem žydam, kad būsimas Mesijas priimsias į savo karalystę tik žydus, todėl visi nežydai turėsia būt atmesti ir pasmerkti. Sulyg tąja tat nuomone reikalingiausioji išganyimo išlyga yra prigulėjimas prie žydų

tautos, sąžiningas pildymas Mozės įstatymų, nes Mesijas tik iš to pažins, kas žydas, o kas ne.

Kadangi, matyt, būta ginčų šiuo klausimu tarp pačių žydų, vienas iš jų, mokytojas pariziejus, vardu Nikodemas, atėjo naktį pas Išganytoją pasiteirauti, kokios sąlygos reikia išpildyti, kad pasiekus išganymą.

Išganytojas jam atsako: *Ištikrųjų, ištikrųjų sakau tau, jei kas neatgims iš nauja, tas negalės matyti Dievo karalystės.*” (Jono 3, 3). Išgirdęs Nikodemas šiuos žodžius nustebė ir paklausė: *“Kaip žmogus gali gimti, senas būdamas? argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos vidurius, kad vėl atgimtų?”* (Jono 3, 4).

Jėzus jam atsakė: *“Ištikrųjų, ištikrųjų sakau tau, jei kas neatgims iš vandens ir šventosios Dvasios, tas negali įeiti į Dievo karalystę. Kas gimė iš kūno, tai yra kūnas, ir kas gimė iš Dvasios yra Dvasia.”* (Jono 3, 5).

Sustokime prie tų mūs Išganytojo žodžių ir pasistengkime juos giliau suprasti, nes jie neklaudingai paduoda tą išlygą, be kurios nėra išganymo.

Kogi reikalauja tie žodžiai? Jie reikalauja antro užgimimo. Ar galimas tai daktas? Nikodemui atrodė, kad negalimas, nes negalys žmogus, senas būdamas įeiti į savo motinos vidurius ir gimti antru kart. Nors Išganytojas jam aiškino, kad tas antras užgimimas nėra iš kūno, o tik iš vandens ir šventosios Dvasios, Nikodemas vis vien nesuprato.

Kągi pagaliau reiškia tie žodžiai? Nejaugi ir mes pasiliksime jų nesupratę kai Nikodemas?

Gimimas yra naujos gyvybės atsiradimas ir tai tos pačios rūšies, iš kokios gyvybės gema. Jei dirbtuvė išleido naują automobilį, nieks nesako, kad toji dirbtuvė pagimdė automobilį, o tik padirbo; gimimas yra taikomas tik gyvų daiktų atsiradimui. Tačiau tie gyvi daiktai turės turėti tos pačios rūšies gyvybę, kaip toji, kuri gimdo. Jei pav. žmoguje atsiranda kirminių ar vabalų, nieks nesako, kad žmogus pagimdė kirminus, nes kirmino ir žmogaus gyvybė yra visiškai kitos rūšies. Tikroje tat prasmėje reikia sakyti, kad gimdo tik medis medį, gy-

vulys gyvulį, žmogus žmogų. Toje pat prasmėje reikia imti ir Kristaus pasakymą, kad žmogus turi užgimt iš vandens ir šv. Dvasios, jeigu nori įeiti į Dievo karalystę.

Pirmą kartą užgimdamas iš savo tėvų, žmogus gauna žmogišką gyvybę. Tačiau toji žmogiška gyvybė neturi jokių teisių į dangų. Kristaus žodis nepalieka jokių abejonių: *“jei kas neatsigims iš nauja, tas negalės matyti Dievo karalystės.”* (Jono 3, 3).

Čia glūdi atsakymas tiems, kurie mano, kad užtenka nieko neužmušt, nepavogt, nepasileist, nepasigert, kad patekus į dangų. Gali tu būt taip nekaltas, kai mažas vaikelis, gali tu būt, kaip jis, nei vieno blogo žodžio nepasakęs nei vieno blogo žingsnio nepadaręs, vis vien dangaus neregėsi, nebūsi išganytas, jei apleisi šį pasaulį su viena tik žmogiška gyvybe. Tokioje būklėje yra atsidiūrę maži vaikeliai, kurie miršta be krikšto. Jie yra nekalti, bet Dievo veido regėti negali, nes neturi tos gyvybės, kurios reikalauja Kristus: *“Jei kas neatsigims iš nauja, tas negalės matyti Dievo karalystės.”*

Kadangi užgimimas yra naujos gyvybės gavimas, todėl žmogus, užgimdamas antru kart, gauna naują gyvybę, kuri yra tos pačios rūšies kaip toji, iš kurios gema. Gema iš šv. Dvasios, todėl antras užgimimas suteikia žmogui tą pačią gyvybę, kokią turi šv. Dvasia, būtent dievišką.

Tik dabar galėsime suprasti antrojo užgimimo prasmę ir reikalingumą. Žmogus pasidaro dieviškosios prigimties dalyvis, o per tai Dievo vaikelis. Kadangi tik tėvų vaikai, iš jų užgimę, gauna teisių į jų turtus, taigi ir žmogus tik antru kart užgimęs, gauna teisių į Dievo turtus, pasidaro dangaus pilietis. Kas tat nėra Dievo vaikelis, negali regėti Dievo karalystės, nors šiaip būtų be jokios kaltės.

Tačiau ne visi, kurie yra užgimę antru kart, yra Dievo vaikeliai ir turi teisių į dangų, o tik tie, kurie yra išlaikę tą gyvybę liki mirčiai, kurie yra nusinešę tą gyvybę į kitą pasaulį. Juk ir žmonių santykiuose tėvų turtą paveldi ir juo dalinasi tik gyvi vaikeliai. Tie gi, kurie yra mirę, guli kapuose ir neturi dalies tėvų turte.

Panašiai atsitinka ir su Dievo vaikeliais. Tik tie paveldi Dievo turtą, tik tie eina į

dangų, kurie nėra prapulde antrojo užgimimo gyvybę, todėl Bažnyčia, duodama vaikeliiui baltą drabužėlį šitaip kalba: "Imk tą baltą drabužėlį, nunešk tu jį nesuteptą į Viešpaties mūsų Jėzaus Kristaus teismavietę, kad apturėtumei amžiną gyvenimą."

Reikalas išlaikyti dangišką gyvybę savyje iki mirčiai uždeda ant žmogaus pareigą suteikti tai gyvybei tą apsaugą nuo mirties, kokią suteikiame kūniškai gyvybei. Kūniškai gyvybei reikia šviesos, reikia šilumos, reikia maisto. Tų trijų dalykų reikia ir dangiškai gyvybei. Šviesą čia sudaro tikėjimo tiesos, maistą šv. Komunija, šilumą prigulėjimas prie Katalikų Bažnyčios ir dalyvavimas jos gyvenime. Kas tat praranda tikėjimą, arba neina prie šv. Komunijos, arba atsitraukia nuo Bažnyčios, tas numarina dangišką gyvybę ir, jeigu numirtų tokioje būklėje, tikrai neregėtų Dievo karalystės, būtų iš jos išskirtas.

Toji dangiška gyvybė yra neapsakomai brangi, mažiausias jos laipsnis brangesnis, negu viso pasaulio turtai, brangesnis, negu visi žvaigždynai. Pačiam Dievui neapsakomai brangiai atsejo, kada panorėjo ją atnešti ant žemės ir pasėti žmonių širdyse. Reikėjo Kristaus įsikūnijimo, gyvenimo ant žemės, kentėjimų, pagaliau žiauriausios mirties, nes tik Kristaus krauju laistoma toji gyvybė prigija ir išsilaiko žmonėse. Kristus tat yra vienintelis visos žmonijos Išganytojas ir Gelbėtojas, o ne garsūs šių laikų šūkiiai, ne išradimai, ne gamtos gairių apgailėjimai ir suvaldymai, ne pažangos, ne kultūros. Jos visos virsta pelenais, palikdamos žmonių sielas nusiminime, varge ir skurde.

Negaliu susilaikyti nepriminę šioje vietoje vieno prilyginimo, kurį patiekė Kristus savo klausytojams, o kuris tinka ir mūsų laikų šūkiams, kuriais esame papratę save svaiginti. "Vieno turtingo žmogaus laukas, sako Išganytojas, atnešė gausių vaisių. Jis manė sau vienas ir sakė. Ką čia daryti, kad neturiu, kur sukrauti savo vaisių? Jis tarė: Štai ką padarysiu: išardęs savo klojimus, padarysiu didesnių ir tenai suvalysiu visa, kas man užderėjo, ir mano gėrybes. Tuomet aš sakysiu savo sielai: Mano

siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, pokyliauk. Bet Dievas jam tarė: Paikas, šią naktį bus pareikalauta iš tavęs tavo sielos; kieno gi bus, ką tu prirengi? Taip yra tam, kurs sau krauna turtų, bet nėra turtingas pas Dievą." (Luko 12, 16-21).

Tas prilyginimas tinka ne vien turtuoliams, kurie renka turtus ir juose mato savo galybę ir laimę, bet ir bedieviams ir visokio plauko kultūrininkams ir visuomenių tvarkytojams ir veikėjams, kurie siūlosi išgelbėti žmoniją žemiškomis gėrybėmis.

Jie yra jau pripildę mūsų ausis visokios rūšies šūkiiais apie kultūrą, pažangą iki apkurtimui. Jų kalba labai yra panaši į ano turtuolio kalbą. Mūs mokslai, mūs išradimai, mūs kultūra, mūs pažanga atnešė gausių vaisių: mes išplėšėme gamtai jos paslaptis, mes suvaldėme žaibus, mes juos užkinkėme ir liepėme traukti mums mūsų vežimus, sukti mašinas; mes užkabinome žaibui laiškanėsio krepšį ir liepėme išnešioti žinias po visą pasaulį; mes nugalėjome laiką ir erdvę, nugalėsime ir pačią mirtį. Mes prisidirbome tiek gėrybių, kad neturime kur jų dėti. Žinome, ką padarysime: sugriausime seną tvarką, išnaikinsime tikėjimą, bažnyčias paversime mūsų naujos kultūros sandėliais, paversime šokių salėmis, teatrais, prisistatysime naujų įstaigų, sukrausime jose mūsų turtus ir sakysime: Mūsų siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, pokyliauk!

Paiki esate, atsako jiems Viešpats, nes šią naktį bus pareikalauta jūsų sielos, kieno bus, ką esate prirengę? Kraunate sau turtus, manote esą turtingi, bet esate paskutiniai vargšai, nes pas mane, Jūsų Sutvertoją, jūs neturite nieko. Turėsite apleist savo kultūras, išradimus, savo gėrybes ir eiti į tą pasaulį, kurio jūs nelaukėte, kurį jūs niekinote, kuriame nepasidėjote mažiausio turtų trupinėlio. Tame tat pasauly reikės jums gyvent per amžius, reikės vargt vargą ir kęst badą, kurio niekad ir nieku nenušildysite.

Norėdami tat pagerinti, patobulinti jūsų gyvenimą, sėkite į jį dangiškosios gyvybės sėklas, ieškokite pirmiausia dangaus kara-

lystės ir jos teisingumo, o viskas bus pridota, surasite tikrą kultūrą, padarysite tikrą pažangą, eisite Dievo linkui, nes amžinas gyvenimas, būtent tas, kuris niekad nenusibos, niekad neįsipyks, kuriuo gyvent žmogus norės amžinai, yra tame, kad pažintų mane, vieną Dievą ir kurį aš siunčiau Jėzų Kristų.” (Jono 17, 2).

ŠV. VINCENTAS VERGŲ IR VARGŠIŲ PRIETELIUS

PRISIEK kryžių arba Biblija! „Esi katalikas ar protestonas?!“ Tokie buvo šūkių 16-čio šimtmečio Prancūzijoje. O kasgi daugiau, tame pačiame laikotarpyje buvo? Žmonės bėgo iš miestų į kalnus; valdytojais miegojo kardus pasidėję prie lovų. Tais laikais visa tauta užė, dėjavo ir vargo. Dievas išgirdo jos dėjavimus ir atsiuntė šventąjį, kuris nuramino žmones, paguodė juos ir palengvino jų vargus.

Kai visi miestai irto neapykanta ir savytarpiniu karu, Vincentas Paulietis, paprastas piemenukas, ramiai ganė savo bandas laukuose arti miestuko Dax, Landes provincijoje. 1588 metais kai jaunasis sūnus turėjo 12 metų amžiaus, jo tėvas Jonas de Paul atidavė vaikelį pranciškonams auklėti. Jonas de Paul manė, jog jo gabus sūnelis tapęs kunigu, tuojaus taps vienuolio abatu. Vincentas buvo ištikrųjų gabus vaikas, bet be to, dar ir pavyzdingas nuolankus jaunuolis. Per penkis metus jis taip išsilavino, kad gavo mokytojavimo vietą pas vieną turtingą advokatą. Kai priėmė visus mažesnius šventinimus, jis pėstė iškeliavo per kalnus į Saragossą, Ispanijoje, mokytis ir gilintis Teologiją. Nepatenkintas mokytojų dorumu, grįžo atgal į Toulousą, savo gimtinę, kur garbingai užbaigė savo mokslą ir buvo išventintas į kunigus.

Kur Šv. Vincentas pirmą sykį atnašavo Šv. Mišias tikrai nežinoma. Spėjama, kad atlaikė mažoj koplytėlėj ant aukšto kalno, nes nesijautė vertas tos kilnios privilegijos.

Plaukdamas laivu nuo Marseilles į NARBONNĄ pasitaikė, kad jūros plėšikai užgro-

bė jų laivą ir visus žmones arba išžudė arba pardavė juos į nelaisvę kai sustojo Tunio mieste Afrikoje. Po kelių perdavimų Vincentas pakliuvo į vieno sultono rankas. Sultono hareme buvo ir viena graikė, stačiatikė. Vincentas uolumu taip paveikė tą moteriškę, jog ji metė savo klaidatikystę ir tapo katalikė. Jos dėka Vincentas ir gavo liuosybę. Tokiu būdu jis paragavo vergystės kartumus.

Vincentas mylėjo visus žmones ir jie jam vėliau atlygino didžia savo meile, nors ir jis nemėgo populiariskumo. Per jo turtingo globėjo įtekme, Vincento sumanumas plačiai pragarsėjo. Kai kilo suirutės tarp prancūzų karaliaus Enriko IV ir Italijos kunigaikščių, Vincentas buvo tarpininkas. Jis tapo paskirtas karalienių išpažinties klausytojas. Išmetinėjo joms, kad dienos metu vaikščioja per liniais rožančiais pasipuošę, o gi vakarais šoka salėse ir dalyvauja visuose pasilinksminimuose. Didikų dėka įsigijo teisę klausyti vergų išpažinties visuose prancūzijos galerijiniuose laivuose. Tada Vincentas tapų vergų vergas.

Būdamas vergų kapelionas, kaip jis stengėsi palengvinti jų naštas! Pasakojama kad Paulietis, kartą pamatęs vieno vergo šeimos skurdą, susigriaudino ir pats save paaukojo vergo vietoj.

Turtuoliai nuolatos paneigia vargšus ir neparodo jiems jokio prielankumo. Vincentas kaip tik pažino ir atjautė vargšų trūkumus! Jis įsteigė labdarinę sąjungą, kurioje turtingieji galėtų prieiti vargšų ir jie prie jų. Vieni turi per daug žemiškų gėrybių, gi kiti tur daug trūkumu. Labdarin-goms sąjungoms jis nustatė šitokią taisyklę, „Reikia prisiglausti prie žmonių širdžių, bet nenustoti tenai, nes reikia taipogi laimėti jų protą. Kitaip žmonės pradės tingėti ir visados prašys pašelpos.“

Vincentas mylėjo labiausiai mažųjų miestų ir ūkių žmones. Tam tikslui įsteigė vyrams misijonierių kongregaciją ir moterims kongregaciją vardu: Dukteru Geradarių Kongregacija. Po 84 metų darbuotės jis mirė 1660 metais, bet jo dvasia veikia ir dar vykdo milžiniškus darbus.

Šv. Vincento draugijos veikia visose parapijose ir dirba svarbią užduotį žmonyse.

Tos draugijos nariai lanko vargšų namus, aprūpina jų reikalus.

Chicagoje Šv. Vincento sūnai misijonieriai darbuojasi uoliai ir užlaiko plačiai žinomą De Paul universitetą. Be to, rūpinasi bedarbių būkle, suteikdami bedarbiams valgio, drabužių, geros katalikiškos literatūros, ir kitų dalykų. Neviena mūsų lietuviškų parapijų turi būti dėkinga už Šv. Vincento Pauliečio taip pasišventusį veiklumą.

Kasmet Šv. Motina Bažnyčia gerbia Šv. Vincentą liepos 19 d. Nors jau daugel metų praėjo nuo jo mirties, jo dvasia tebeveikia žmonių tarpe, ir ugdo juose tą Kristaus pavargėlių meilę.

P. P. Činikas, M.I.C.

Mūsų Darbai

HINSDALE, Ill.

Kaip kiekvienais metais, taip ir šimet, liepos 16 d., Švč. Panelės Marijos Škaplierinos šventėje, T.T. Marijonų seminarijoje įvyko gražios iškilmės — paaukojimas Dievui vienuolinių įžadų.

Aštuonių dienų rekolekcijas vedė kun. prof. J. Vaitkevičius, M.I.C., kuris savo gražiais pamokslais brolius prirengė prie iškilmingo įžadų darymo. Šv. Mišias celebravo didž. gerb. kun. J. J. Jakaitis, M.I.C., asistuojant kun. A. Jeskevičiui, M.I.C., diakonu ir kl. P. Činikui, M.I.C., subdiakonu.

Po palaiminimo Švenč. Sakramentu, per didž. gerb. kun. J. J. Jakaičio rankas, sekan tieji broliai sudėjo Visagaliui Dievui neturto, skastybės ir klusnybės įžadus: P. Barauskas, Hill Side, N. J., K. Stadalnikas, Philadelphia, Pa., V. Zvingilas, Gary, Ind. ir T. Margis, Wibaux, Mont.

Įžadus atnaujino sekantieji broliai: A. Ignotas, Waterbury, Conn., V. Sabas, So. Boston, Mass., S. Vaičaitis, Mahanoy City, Pa., P. Markūnas, Worcester, Mass., M. Jodka, Lawrence, Mass., J. Dambrauskas, Elizabeth, N. J., P. Aukštakalnis, Donaldson, Pa., M. Šmigelskis, So. Boston, Mass., A. Naudžiūnas, So. Boston, Mass., P. Ražinskis, Chicago, Ill., A. Steponavičius, Chicago, Ill., J. Sinkevičius, Lawrence, Mass., J. Žebrys, Chicago, Ill. ir V. Gražulis, Du Bois, Pennsylvania.

Pirmadienio vakare sekantieji jaunuoi-

liai buvo iškilmingai priimti į naujokyną: A. Sandys, Mt. Carmel, Pa., J. Praleika, Kingston, Pa., A. Bernatonis, Philadelphia, Pa., ir J. Matulaitis, Thompson, Conn.

Be to — kiti broliai bei kunigai atnaujino Dievui amžinuosius įžadus.

Džiaugsmas Bažnyčiai ir visuomenei, kurių labui Dievas šiuos jaunuolius išrinko dirbti Bažnyčios ir tautos gerovei.

BAŽNYČIA IR PASILINKSMINIMAI

PIKNIKAL, „parės“ ir įvairūs kiti pasilinksminimai, kuriuos kelia katalikai sukelti pinigams savo parapijų, vienuolynų ir labdaringųjų įstaigų reikalams, neliūdijsa tikrojo katalikų susipratimo ir sveikosios krikščioniškosios dvasios, bet verčiau tos dvasios trūkumą parodo.

Visas viršminėtas pramogas lydi įvairūs suktumai, „gemblinimai“, išnaudojimams, o ypač girtavimas; ir visa tai leistina, girtina ir daroma „aukštais tikslais“ — paremti parapiją, vienuoliją, ar labdarybę.

Ne. Kas nedora, vis nedora, nors tai būtų daroma ir paties Dievo garbei. *Tikslas negali išteisinti priemonių.*

Kaip vėl keista! Kokia menka ir net žema nekurių katalikų dvasia: kuomet bažnyčioje yra daroma kolekta, jie su širdies skausmu ir nenoru meta kokią penktuką, gerai jei dešimtuką, o piknike „prie baro“ su pasididžiavimu praleidžia visą penkinę, o kitas gal ir daugiau.

Tūkstančiai dolerių įeigų.

Po piknikų kartais priskaitoma net tūkstančiai dolerių įeigų. Po to eina pagyrimai darbuotojų, susipratimo parapijonų, parėmimo iš pusės gerų, duosnių svečių. Reiškama daug džiaugsmo ir pasitenkinimo.

Taip yra žmonių tarpe, bet ar tokia žmonių auka džiaugiasi Dievas, ar malonūs Dievui tie keliai, kuriais ta auka atėjo ir tos pasekos, kokių piknikai ir pasilinksminimai šalia pinigų duoda.

Išrodo, kad greičiau reiktų nuliūsti, negu džiaugtis, dėl pasilinksminimų „didžiųjų pasisekimų.“

Reikalingas tikras susipratimas.

Religijos ir Bažnyčios reikalai turėtų

stovėti visuomet visusvarbiausiųjų žmogaus gyvenimo reikalų tarpe. Protingi žmonės pramato visus savo svarbiuosius reikalus. Kurie jų reikalauja pinigų, tiems jie savo įėjgas atitinkamai iškalno skirsto. Taigi, jie pramato, kiek reikės religijos ir Bažnyčios reikalams pinigų ir tiek jų iš savo įėjgų skiria. Toki žmonės paprastai visiems tiems reikalams pinigų ištenka, nes jie savo reikalus taip tvarko, kaip pinigai leidžia. Jie nesiganiauja madų, nei nesivaldo savo ūpais, bet sveiku protu ir savo pareigų ir tikrų reikalų pažinimu.

Labai gaila, kad atsiranda gana daug katalikų, kuriems išrodo, kad kažin kas kitas turi aprūpinti religijos ir Bažnyčios materialus reikalus. Jie niekuomet tiems reikalams iš savo įėjgų nieko neskiria. Jei kartais kiek tiems reikalams išleidžia, tai tik pripuolamai.

Šie daugiausia sudaro tas žuveles, kurias norima pramogomis privilioti ir iš jų centų išviloti.

Daug net gerų katalikų pramogų reikalą kaip tik ir pamatuoja tokių žmonių buvimu. Iš jų, girdi, kitaip nieko parapijos reikalams neišgausi.

Yra nemažai ir tokių katalikų, kurie, tiesa, duoda Bažnyčios reikalams, bet "labai, labai apsiskaito, kad nepersiduotų." Jei tik randa progos kiek nors nutraukti nuo bažnytinės duoklės, tai jos neapleidžia neišnaudoja. Jiems vis išrodo, kad davimas tikėjimo reikalams yra skriaudimas savęs.

Ar galima laukti, kad parapijų finansiniai reikalai gerėtų, jei jose yra daug viršminėtų katalikų.

Parapijos reikalai eina gerai be piknikų ir pramogų, kur parapijos nariai katalikai gerai supranta savo reikalus. Jie mato smulkmeniškai, koki yra parapijos reikalai, kiek jiems reikės piniginių išlaidų, jas atitinkamai išsidėsto ant savęs ir ištikimai iki centui viską išmoka.

Negana to; jie labai brangindami religijos ir Bažnyčios reikalus, nesigaili kartas nuo karto padaryti "extra" aukų jiems.

Taip darydami, jie neišmėto šimtų dolerių samdymui daržų, neturi išlaidų apmokėti svaigalams. Jie negundo žmonių į girtavimą ir nestato *pavyzdžių kitiems tokių,*

kurie praleidžia daug pinigų prie baro, kurie savo išlaidumu nugirdo ne vieną.

Piknikai ir visokios kitos pramogos religijos, parapijos reikalams nei kiek nestiprina tikinčiųjų doros, greičiau ją puldo.

Laimingi galės skaitytis klebonai ir visi geri katalikai, jei sulauks tų laikų, kuomet be pramogų galės gražiai aprūpinti visus piniginius parapijos reikalus.

Kun. V. Kulikauskas, M.I.C.

CHICAGO, Ill.

Liepos 17 d., Gimimo P. Š. parapijos salėje įvyko dviejų katalikiškų organizacijų Chic. apskričių rengtas L. Šimučiu išleistių vakaras. Nežiūrint dušnaus, po karštos dienos, vakaro, žmonių susirinko gražus būrelis. Ypač skaitlingai buvo atstovaujama Chicagos lietuvių profesionalų ir veikėjų "klesos."

Programas buvo gražus. Dainavo žinomi mūsų dainininkės: M. Janušauskienė (akomp. B. Janušauskui), K. Sabonis (akomp. L. Sabonieni), E. Rakauskienė (akomp. Pociui) ir J. Romanas (akom. Pociui). Linkėjimus sudėjo visų centralinių orjų Chicagos apskr. atstovai: Federacijose — Valančius, Susmo — Mickeliūnas, Vyčių — kun. Valančius, Moterų Sąjungos — Račkienė, Labdarių — Sriubienė, Marijonų Koleg. rėmėjų — Bacevičius, Medic. Mokslo Akad. — dr. Rakauskas, Šv. Kazimiero Ak. Rjų — Gurinskaitė. Be to, kalbėjo kun. J. Mačiulionis, A. Olšauskas, kun. Albavičius ir Lietuvos kons. Kalvaitis, kurio kalba itin buvo graži, reikšminga. Ant galo L. Šimutis pasakė kalbą, padėkojo visiems už atsilankymą. Programui vadovavo d-ras Rakauskas.

Vakarienę, už kurią viešbuty būt reikėję mokėti \$1.50, paruošė marketparkietės veikėjos Prosevičienė ir Ramoškienė, padedant kitoms moterims, mergaitėms.

Liepos 31 d. L. Šimutis išvyksta į Lietuvą laivu "Normandie."

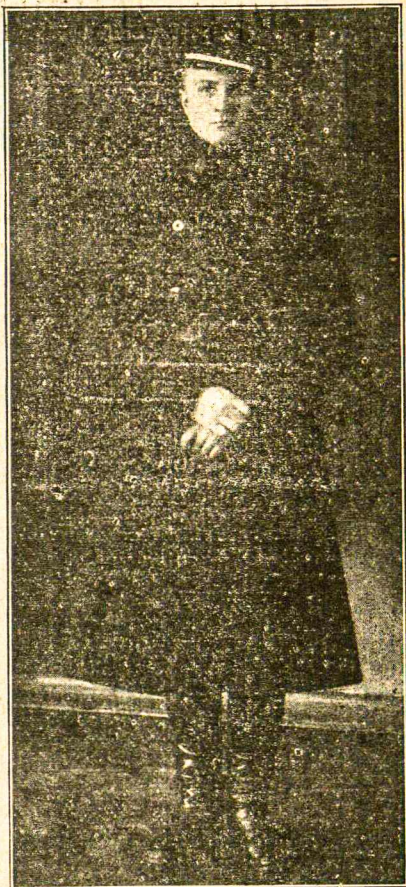
Šv. Remius (Remy) iš Reimso (Rheims) miesto, Prancūzijoje, ėjo arkivyskupo pareigas per 72 metus. Jis pašventė savo gyvenimą apaštalaudamas tarp frankų-prancūzų. *Tai bent rekordas — 72 metus arkivyskupu!*

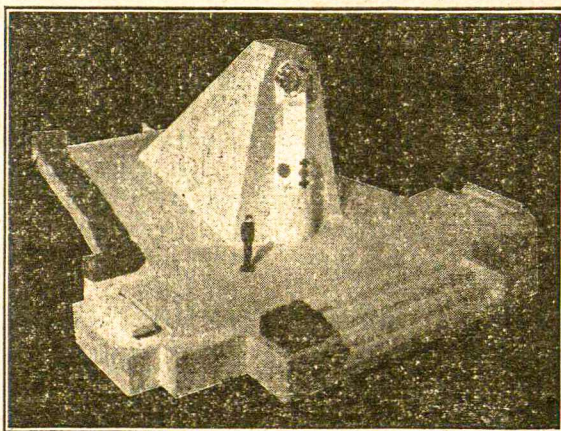
Leitenantas St. Girėnas

LEITENANTAS ST. GIRĖNAS

LEITENANTAS ST. GIRĖNAS
LEITENANTAS ST. GIRĖNAS
LEITENANTAS ST. GIRĖNAS
LEITENANTAS ST. GIRĖNAS
LEITENANTAS ST. GIRĖNAS

Kap. Step. Darius

Lakūnų Dariaus-Girėno Paminklas Marquette parke (Chicagoje), kurio atidengimo iškilmės įvyks liepos 28 d., 1935 m.

MALDOS APAŠTALAVIMAS ŠVENČIAUSIOJE JĖZAUS ŠIRDYJE

Bendroji Rugpiūčio mėnesiui 1935 intencija, kurią Šventasis Tėvas Pijus XI paskyrė:

APAŠTALYSTĖS MALDOS PLATINIMAS TARP LIGONIŲ IR NEREGIŲ.

Mūsų Dieviškasis Išganytojas gyvendamas šioje žemėje parodė ypatingą savo meilę ligonams, ir džiaugėsi Jo Švenčiausioji Širdis, kada Jis galėjo juos paguosti, suraminti, išgydyti. Jis ir dabar trokšta, kad jie turėtų pamaldumą prie Jo Švenčiausios Širdies, kuri yra Jo meilės šaltinis.

Apaštalytės Maldos draugijos nariai turi būti ligoniams ir neregiamis paguodos ir suraminimo šaltinis. Tokiu būdu, šie ligoniai ir neregiai išvien jungiasi su mūsų trisdešimts milijonų draugijos sielų; ir tuo pačiu kartu, jiems suteikiama proga įgyti atleidų. Jiems padeda ne tik pašvęsti savo kentėjimus, bet dar prie to pagelbsta jiems vesti tikrą apaštališką ir naudingą gyvenimą. Šitokiu būdu jų kentėjimai ir vargai tampa gera proga išgyjimui nuopelnų bei malonių.

Tadgi, kiekvienam Apaštalytės Draugijos nariui, ligoniai ir neregiai privalėtų būti labai įvertinami. Už juos jie nuolatos turėtų melstis ir darbuotis. Reikia atsiminti, kad Švenčiausios Jėzaus Širdies geriausi regiai. Ir jei norima būti tikrais Švenčiausios Jėzaus Širdies prieteliais, reikalinga, kaip mūsų Viešpatys darė, varguolius priglauti, juos paguosti, suraminti, už juos savo maldas paaukoti. Jų kentėjimai, kuriuos jie kantriai iškenčia ir Dievui paaukvoja Apaštalytės draugijos naudai, daug, labai daug malonių iš Dievo išprašo draugijos nariams ir padeda Apaštalytės draugijai siekti jos tikslo — Dievo garbės ir žmonių sielų išganymo.

Kiekviename mėnesyje, Šventasis Tėvas paskiria tam tikrą intenciją, kuri rišasi su mūsų draugijos bendroju tikslu, ir taipgi antrąją specialę intenciją, kuri rišasi su tolimų misijų darbuote. Be to, visi draugijos nariai paaukvoja savo maldas ir gerus darbus už draugijos kitus narius.

Šių Apaštalytės draugijos 30,000,000

sielų pas Dievą išprašymo galė yra neapsakoma, nesuvokiama.

Prie Apaštalytės Maldos draugijos gali priklausyti visi katalikai. Draugijos tikslas vertėtų kiekvienam katalikui patikti, nes draugija yra vienas iš galingiausių būdų pašvęsti mūsų kasdieninius darbus. "Ryt metinis Pasiuaukojimas" yra draugijos svarbiausia praktika, ir tai tik ima sekundėlę atlikti. Bet, tuomi visi dienos darbai virsta į maldą, Dievui patinkanti ir mums naudingi.

ŠV. BALTRAMIEJUS

Rugpiūčio mėnesini Globėjas.

Šv. Baltramiejus buvo vienas iš dvylikos Apaštalų. Kai kurie Šv. Rašto rašytojai mano, kad šis Apaštalas buvo Natanėlis iš Kanos, Galilėjoj, žydų teisių žinovas ir vienas iš septynių dešimts dviejų Kristaus mokytinių, kurį nurodė Kristui Šv. Pilypas, ir kurio sielos nekaltumas ir atvirumas buvo aukštai jo Mokytojo pagirtas ir pagerbtas. Jis taip pat buvo su Apaštalais ir bendrai maldoje laukė, po Kristaus išengimo į dangų, atsiuntimo Šventosios Dvasios. Šv. Dvasios malonėmis apdovanotas, jis skelbė Evangeliją tarp barbarų Azijoje, net atsiekdamas Indiją. Iš ten grįžo į Hierapolį, Frygijoje; vėliau nukeliavo į Lykaoniją, ir mokė žmones Kristaus mokslo. Nėra paminėtos visos šalys, kurias Apaštalas aplankė. Šv. Baltramiejaus paskutinė kelionė buvo atlikta į Didžiąją Armeniją, kur beskelbdamas Kristaus mokslą, buvo nužudytas už Kristaus garbę.

Šių dienų graikų istorikai sako, kad Albanopolio valdytojas nuteisė šv. Baltramiejų mirti ant kryžiaus; gi kiti tvirtina, kad jo kūno oda buvo nulupta, ir buvo paskui prikalta prie kryžiaus.

Žymiausia dorybė šio Apaštalo buvo tai jo nenuilstantis veiklumas, pasišventimas Dievo garbei. Jis mirė 24 d. rugpiūčio.

GYVENIMO DUONA

KIEK kartų dangiškasis Tėvas savo neapsakomu duosnumu nori suteikti jo numylėtiems vaikams kokią nors ypatingą malonę, kokią dovaną kuri savyje talpina nepaprastą galią padaryti juos kilnesnius bei geresnius, dovaną kuri palengvina ir apsaugoja kelią į amžinybę, jis savo begaline išmintimi prirengia žmoniją tos dovanos tinkamam priėmimui įvairiais ženklais bei pavidalais. Šių pastarųjų tikslas yra paruošti malonei kelią, nurodant kaip ja reikia naudotis ir duodant aiškesnę josios vertės supratimą. Tokiu būdu sename įstatyme Dievas įvairiais nustatytais apsiplėvimais atvaizdavo nuodėmių atleidimą; išpažintį — reikalaudamas kad iš ruopsių ligos pagydyti eitų ir pasirodytų kunigams, kurie išduodavo išgyjimo paliūdyimą; Kalvarijos auką — seno įstatymo, kaip antai, Ablio, Izaoko ir Melkizedeko aukomis; Kalvarijos aukos išganingumą — žalčiu iš vario padirbtu, kurį Mozė tyruose, Dievo liepiamas, pastatė, kad pagydytus nuo gyvačių įkandimo visus kurie su pasitikėjimu į jį pažvelgia.

Taip pat pasielgė Viešpats Dievas prieš apdovanosiant žmoniją ta didžia savo begalinės meilės dovana — Švenčiausiu Altoriaus Sakramentu. Jis juos prirengė visa eile tipų bei pavidalų, kurie šaukia atgal net iki patrijarkų laikų. Šie tipai duoda mums suprasti kaip reikia šią brangią dovaną naudoti ir kokią naudą josios tinkamas naudojimas mums neša. Svarbiausi šių tipų, kuriuos Šv. Motina Bažnyčia savo liturgijoje vartoja yra trys, būtent: Velykų avinėlis, Manna iš dangaus ir duona kurią angelas Elijui atnešė.

Dievo išrinktoji tauta, Abraomo, Izaoko ir Jokubo ainija, kadaise buvo persikėlusį į Aigypto žemę Juozapo patrijarko laikais. Taip padarė norėdama išvengti badą, kuris siautė kananiečių krašte. Laikui bėgant savo darbštumu ir visiems žinomu gudrumu įgijo didžius plotus derlios žemės ir laimingai apsigyveno svetimų tarpe. Tačiau žiaurūs Aigypto valdovai pastebėję kaip žydams gerai klojasi, kaip jie diena iš dienos

dauginasi ir stiprėja, pasibijojo, kad nepasidarytų per daug galingi. Todėl pradėjo žydus slėgti, apsunkindami juos nepakenčiamais jungais ir priversdami juos dirbti prie statymo tų milžinų paminklų, kurie ir šandie stebina kiekvieną pakeleivį, kuriam tenka juos pamatyti. Vienok Dievas nepamiršo savo skriaudžiamosios tautos. Jis užleido ant engėjų devynias baisias bausmes. Jų gyvuliai išstipo; jų javai liko sunaikinti; juos užpuolė įvairūs, baurių vabzdžių rūšys, musės, varlės ir skėriai. Jie buvo visokeriopų ligų varginami. Vistiek aigyptiečių faaronas nelabiausiai paisė. Delto Dievas prirengė skaudesnę bausmę, bet pirmiausiai perspėjo savo tautą nurodydamas kaip reikia pasielgti, kad išsigelbėjus iš tos baisios nelaimės.

Jis liepė kiekvienai šeimynai paimti avinėlį be jokios dėmės, metinį, jos mėsą iškepus suvalgyti, o jo krauju apšlakstyti abi atverija ir viršuslenkstį namų. Nakties metu Dievo angelas perėjo kiaurai išilgai Aigypto žemę ir užmušė visus pirmgimius, nuo faarono pirmgimio kurs sėdėjo ant sosto lig pirmgimio belaisvės kalėjime. Pakilo didis verksmas, nes nebuvo namų kuriuose nesirastų numirėlis.

Mes irgi esame svetime krašte, pasaulyje, kaip pakeleiviai. Mes esame pasaulyje, tačiau kaip ir mūsų Viešpats, Jėzus Kristus, mes nesame iš pasaulio. Šis pasaulis, aišku ne regimasis pasaulis, ne gamta, bet blogos valios žmonės mus slėgia norėdamas uždėti ant mūsų savo idealų, savo pageidavimų, blogo pavyzdžio, neapykantos ir paniekos jungą; jungą, kuris per skaudus tikinčiai krikščionio sielai pranėsti, bet kurį pati iš savęs nepajėgia išvengti. Kaip išvengti nuodėmę ir josios bausmę — mirtį? Vientik valgant mūsų Avinėlio Kristaus kūną, kuris buvo už mus užmuštas ir apšlakstydamas savo sielas to paties Avinėlio brangiausiu krauju.

Faaronas pabugęs sutiko leisti žydų tautai išsikraustyti iš Aigypto į tyrus. Ten jiems teko klaidžioti keturiasdešimtį metų

bejieškant pasilsio ir pažadėtosisios žemės, kuri pasak žvalgų tekėjo pienu bei medumi. Maistas kurį iš Aigypto išeidami buvo pasiėmę greitu laiku išsibaigė. Tyruose gi nieko negalėjo rasti kas juos pasotintų. Pa vargę, nusilpę, žydai pradėjo rūgoti ir ilgtis Aigypto žemės. Tada Dievas tarė Mozei: “Štai, aš jums lydinsiu duona iš dangaus.” Ir išaušus žemė baltojo valgiu kuri žmonės pavadino manna, nes klausėsi viens kito “man hu” tai yra — Kas tas. Šis valgis turėjo kvietinės tešlos su medumi skoni, kuris juos pilnai pasotino. Šiuo valgiu Dievas valgydino savo tautą iki jie pasiekė pažadėtąją žemę.

Mes taip pat ieškome pažadėtosisios žemės, ir delto del Dievo meilės nusikreipę nuo visų šios žemės gerybių, kurgi rasime valgį, kuris mus kelyje sustiprintų? Kurgi jei ne “duonoje kurią Viešpats patsai mums davė valgyti — kurioje talpinasi visas stiprumas ir saldumas?” Viešpats pats mums kalba: “*Aš gyvenimo duona... Aš esu gyvoji duona, kurs iš dangaus nužengiau... Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą Kas šitą duoną valgo bus gyvas per amžius.*” (Jon, vi, 48; 51; 55; 59). Ar galėjo Jėzus aiškiau pasakyti?

Žydai pasiekę pažadėtąją žemę ilgainiui pasidarė galingi ir puikybės kupini. Užsimanė karaliaus ir tam pritarė Dievas. Tačiau taip žydai kaip jų karaliai netrukus pamiršo Dievą. Achabas su Jezelele pasižymėjo savo žiaurumu ir niekšumu. Dievas pasiuntė pranašą Eliją juos perspėti, kurs nieko nepešęs turėjo bėgti jų persekiojamas į tyrus. Ten savo nepasisekimo nuliūdintas, atsisėdo po kadagiu ir kalbėjo sakydamas: “Užtenka man, Viešpatie. Atimk mano sielą, nes nesmi geresnis už savo tėvus.” Nuvargęs užmigo. Ir štai Viešpaties angelas pažadino jį sakydamas: Kelkis ir valgyk. Pažvelgęs pamatė židinio pyragaitį ir vandens indą. Pavalgęs, išgėręs, vėl užmigo. Ir vėl angelas pažadino jį tardamas: Kelkis ir valgyk, nes dar toli reiks eiti. Atsikėlęs jis valgė ir gėrė ir tu valgio sustiprintas keliavo keturiasdešimts dienų ir keturiasdešimts naktų iki Dievo kalno Horeb.

Mes taip pat turime ilgą kelionę iki Dievo kalno, dangiškosios Tėvynės, kelionę be maisto, kelionę pilną pavojų. Kaip dažnai netekę vilties, pavargę iš to įtempimo gerą daryti ir blogą vengti, mes jaučiame pagundą mesti šalin tą naštą, kurią Dievo Apvaizda mums paskyrė, ir taip atrasti jei ne mirtį tai bent atilsį. “Kelkis ir valgyk.” Pareigų kurias Dievas ant mūsų uždėjo negalime vengti, atsikratyti. Tačiau jo jungas saldus ir jo naštą lengva tiems kurie valgo tą duoną, jau ne angelo bet paties Jėzaus jiems teikiama. “Kelkis ir valgyk” ir pajusime turį pakankamai jėgų pasiekti dangaus šventą kalną, mūsų tikrą Tėvybę, kur laukia mūsų dangiškasis Tėvas atlyginti mums už mūsų paklusnumą savo nunylėtam Sūnui. Tat “Kelkis ir valgyk.”

Gyvybė, stiprybė ir drąsa, Dievo meilės palaikomi — štai ką suteikia mums gyvenimo duona. Mūsų priešai galingi bei nenuilstami. Galingas pasaulis mus engia iš visų pusių. Vyliodamas mus savo turtais, smagumais ir garbe jis šaukia: “Visa aš jums duosiu jei tik puolę garbinsite mane.” Jis šioje laisvės šalyje negrąšina mums karavio kalaviją nei užvaizdos nagaiką. Tačiau pamiekos rykštė, užsikretimas nepaisymu pareigų pildyme, nuolatinis blogas pavyzdys, klaidingos pažiūros, atlyginimas užsigynėliams žadamas — štai ginklai kuriuos pasaulis šiais laikais panaudoja, kad laimėjus mūsų sielas. Kiek randasi katalikų apsileidusių savo tikėjimo svarbiose pareigose? Kiek jų be jokios svarbios priežasties neišklauso Šv. Mišių sekmadieniais ir kitomis šventomis dienomis? Kiek iš jų nesusituri nuo mėsos valgymo penktadieniais ir neužlaiko pasninkus paskirtomis dienomis vien delto, kad jų netikėliai draugai nesirūpina tais dalykais? Kiek daug yra katalikų biznierių, kurie taip nenoriai nepanaudoja neteisingų biznio priemonių, kad kartais neatsilikus pralobimo lenktynėse? Kiek yra tokių, kurie pasigeria vien tik delto, kad nenori apsilieisti draugiškume — vien tik delto, kad kitas geria, kaip aš galiu negerti? Kurgi rasime tą tvirtumą, tą atsparumą, taip reikalingą pasipriešinti pasaulio dvasiai?

Setonas mūsų įkyrus neprietelis. Reikia nepamiršti, kad jis kadaise buvo švie-

sos angelas, šviesnešys pramintas, vienas iš protingiausių ir stipriausių Dievo sutvėrimų. Jis sugeba žmogų, silpnesnį prigimties atžvilgiu, suvlyioti, nes gerai supranta žmogaus blogus palinkimus amžių patyrimu pagudrėjęs. Jis eina aplink pasak Šv. Petro *“kaip kriokias liūtas, ieškodamas ką praryti.”* (1 Pet. v, 8.) Kaip pajėgsime grūmtis su tokiu galingu priešu, mes kurie esame toki negreiti gerą daryti, o dėja palinkę į blogą nuo pat jaunystės?·

Be to turime didesnę arba bent pavojingesnį priešą mummyse. *“Bet matau,”* kalba Šv. Paulius, *“savo nariuose kitą įstatymą, pasipriešinantį mano proto įstatymui ir darantį mane belaisvi nuodėmės įstatymo.”* (Rom. vii, 23.) Šis priešas, pirmpradės nuodėmės padaras, gundo mus nesiliaujančiai mūsų geiduliais, aistromis. Ir šis priešas yra klastingesis ir atvėjų atvėjais jam geriau sekasi, taip kaip kova tarp piliečių kur kas pavojingesnė negu kova su svetimumu priešu. *“Nelaimingas aš žmogus, kas mane išgelbės nuo šio mirtingo kūno?”* (Rom. vii, 24).

Kuri galybė gali mus apsaugoti nuo tokių neprietelių? Visagalingas Dievas toks pat galingas dabar kaip kad aną naktį kada nubaudė aigyptiečius ir taip paliuosuoja savo tautą iš žiaurios vergijos. Tą pagalbą jis mums teikia Šv. Altoriaus Sakramente. *“Kaip aš esu gyvas per Tėvą, taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane.”* (Jon. vi, 58). Jo nemirtinga gyvybė bei nepergalima stiprybė, mūsų gyvybė ir stiprumas bus sustiprinti pergale. *“Jei Dievas už mus, kas prieš mus,”* šaukia Šv. Paulius. (Rom. viii, 31). Jo galybė taps mūsų galybė, jei tik mes gyvensime jame. *“Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, o aš jame.”* (Jon. vi, 57). Jo stiprumu mes lengvai pajėgsime nugalėti visus mūsų priešus. Pajėgsime vesti laimingą, Dievui ištikimą gyvenimą ir mirdami žmogaus prigimties mirtimi, daugiau neragausime mirties per amžius. Kada jis ateis pas mus gulančius mirties patale, galėsime tikėtis kartu su karališkoju pranašu, kad ir mes ramiai jame išmigsime ir ilsėsime. *Nes kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius.”* (Jon. vi, 59.). Pab.

LIETUVOJE

KAUNAS. — Šių mokslo metų pabaigoje V. D. Universitete studentai tautybėms taip skirstėsi: lietuvių 2,803, žydų 591, lenkų 79, vokiečių 47, rusų 45, latvių 16, gudų 13, totorių 2, estų 1 ir karaimų 1.

KAUNAS. — Žemės ūkio ministerija, susitarusi su vidaus reikalų ministerija, ruošia įstatymo projektą gatvėms, aikštėms, sklypams ir kitoms žemėms miestuose ir miestinio pobūdžio apgyventose vietose tvarkyti. Ligi šiol žemėtvarkos įstatymas buvo taikomas tik kaimuose.

Prof. Pr. Jodelė, inž. Dalinkevičius, inž. A. Glodenis ir inž. A. Domaševičius apžiūri ir tiria kalkinių akmenų klotus Papilėje, Akmenėje ir kitose Šiaurės Lietuvos vietose.

Panevėžio miesto policija kasmet renigia tradicinę gegužinę. Visuomenė tomis gegužinėmis labai domisi, nes visuomet gražiai pasirodo. Tokią gegužinę suruošė ir šiais metais Berčiūnų vasarvietėje.

Programoje buvo sportas, akrobatika, šaudymas ir pirmą syk viešai pasirodė policijos vyrų choras, muziko p. Paulausko vedamas.

Toks choras be nebus pirmas Lietuvoje.

Kauno miesto savivaldybė A. Panemunėje šiemet pradėjo statyti didelį kurhauzą. Statybos darbams vadovauja inž. Mikšis. Kurhauzo statyba kaštuos 39,000 lt. Kurhauzas veiks ne tik vasarą, bet ir žiemą.

Švietimo ministeris atleido vieneriems metams atostogų Vytauto Didžiojo universiteto profesorių Mykolą Biržišką. Jis mokslo reikalais ilgesnį laiką bus išvykęs iš nepriklausomos Lietuvos.

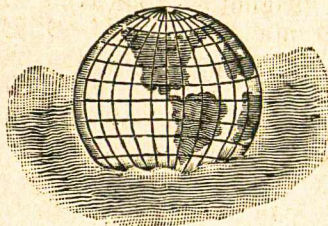
TOLEDO, Ohio.

Toledo diecezijos Katalikų vyrų taryba nutarė pristatyti katalikiškų knygų viešioms knygynams Toledo dieceziijoje.

Pjūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų mažai. Melskite tat pjūtis Viešpatį siųsti darbininkų į savo pjūtį. (Mato 9, 37, 38).

Katalikų Pasaulyje

Pragoje (Čekoslovakijoje) veikia šv. Juozapo iš Arimatejos draugija. Jos tikslai — surasti apleistus mirusius ir juos padariai palaidoti. Kas metai draugija palaidoja apie 600 vargšų. Pirmiau visus laidodavo į bendrą kapą, dabar daromi atskiri kapai ir net dedami numirėliams paminklai su užrašais — kas palaidota.

Čekoslovakijos sostinėje, Pragoje, įvyko milžiniškas Katalikų Kongresas. Dalyvavo virš 350,000 žmonių. Matėsi čekų, slavų, vokiečių, lenkų ir ukrainų tautinės grupės. Šventojo Tėvo delegatu buvo Paryžiaus Arkivyskupas J. E. Jonas Kardinolas Verdier, kuris visur priimtas su didžiausiomis ovacijomis. Kongreso metu Kardinolas viešėjo pas prezidentą Masaryką. Pradedant iškilėmis Pragos katedroje dalyvavo visas diplomatinis valdžios korpusas. Kongreso iškilmės buvo radijo transliuojamos po visą Europą.

Pasklidę gandai apie tikybinių suvaržymų palengvinimus Meksikoje matyt, neatitinka tikrėnybei. J. E. Arkivyskupas Leopoldo Ruiz Flores, apaštališkasis delegatas Meksikoje, pareiškė, kad prezidentas Cardenas ir toliau visu smarkumu veda savo kampaniją prieš Katalikų Bažnyčią.

Vienas iš seniausių vienuolynų Šiaurės Amerikoje neužilgo švęs savo 250 metų įkūrimo sukaktuves. Tai yra Saint Famille vienuolynas, St. Lawrence upės Orleans saloje. Vienuolė Margarita Bourgeoys jį įsteigė 1865 metais.

Įvykusioje pereinamojo savaitę automobilio katastrofoje Austrijos kanclerio Kurt Schuschnigg'o moteris žuvo, o pats ir 9 metų amžiaus sūnus sunkiai sužeisti. Skaudi žinia labai sujaudino šventąjį Tėvą, kuris asmeniškai pasiuntė savo užuojautą kancleriui ir Austrijos valdžiai.

Prancūzijoje seniausias kunigas be abejo yra Julien Cado-ret. Jam gegužės mėnesį suėjo 100 metų. Iš visų kraštų plaukė pasveikinimai seneliui. Gyvena Britonijoje.

O Lietuvoje seniausias kunigas Vinc. Natkevičius turi 96 metus. Jis yra gimęs 1839 m. Dabar gyvena Šunskuos, netoli Marijampolės.

Kitasyk buvęs Kinijos ministeris pirmininkas Lou Tsengtsiang, priėmė vienuolio šventimus benediktinų vienuolyne Belgijoje. Prieš keliasdešimt metų Lou, turėdamas tada aukštą valdžios vietą, apsigėdė su belge katalike, kuriai vėliau pasisekė ir vyrą atversti į katalikų tikėjimą. Žmonai kiek laiko atgal mirus, Lou nutarė įstoti į vienuolyną.

Bedieviška Meksikos valdžia nuo lapkričio, 1931 m., yra uždariusi 265 bažnyčių.

Torino saleziečiams atsitiko nelaimė. 180 Saleziečių (Pal. Jono Bosko įsteigto) instituto auklėtinių didžiulių busu buvo išvažiavę į ekskursiją. Vienoje vietoje, kur reikėjo leisti nuo kalno žemyn, sunkvežimis ėmė važiuoti taip greitai, kad šoferis nepajėgė laiku sulaukti greičio, ir nuvažiavo į griovį. Per katastrofą 6 vaikai buvo užmušti ir 120 sužeista.

Vatikanas pasiuntė griežtą protesto raštą Vokietijos vyriausybei už sulaužymo pasirašyto konkordato. Ypatingai rašte protestuota prieš katalikų sterilizaciją ir suvaržymą katalikiškų draugijų ir katalikų spaudos.

SIoux CITY, Iowa.

Šv. Pranciškaus seserys pradėjo čionai mokinti birželio 17 d. ir baigė liepos 7 d. Per trumpą laiką jos priėmė didelį būrį vaikų pirmą šv. Komunijai ir svetainėje surengė programą.

Kaip šv. Kazimiero bažnyčia pastatyta (o jau 20 m.) pirmą kartą iškilmingai vakai ėjo prie šv. Komunijos. Vaikus į bažnyčią atvedė iš svetainės klebonas su ministrantais. Altoriai buvo gražiai gėlėmis papuošti. Mergaičių choras, ved. B. Petroniūtės, gražiai giedojo. Viskas buvo labai įspūdin-
gai.

AMERIKOJE

PHILADELPHIA, Pa.

Kunigų Vienybės seimas įvyks rugpiūčio 20 dieną, Philadelphia, Pa. Prasidės de-
vintą valandą šv. Kazimiero parapijos bažnyčioje, 324 Wharton St., iškilmingomis šven-
tomis Mišiomis, kurias laikys J. E. vyskupas
T. Matulionis.

Gyvename begalo audringais laikais. Ti-
kybinis ir tautinis indiferentizmas skatina
mus sudaryti stipresnę, galingesnę Kunigų
Vienybę. Tad į šį Seimą kviečiame ne vien
narius, bet ir nepriklausančius prie Kunigų
Vienybės dvasiškius.

Gerb. kun. Emil. Paukštis yra paruošęs
Seimui labai rimtą aktualiais klausimais pa-
skaitytą.

Posėdžiams numatyta vieta — Adelphia
viešbuty, tuoj po pamaldų.

Sumanymus bei įnešimus prašome iš
anksto siųsti Centro raštininkui kun. P. M.
Jurui, 94 Bradford St., Lawrence, Mass.

CHICAGO, Ill.

Liepos 28 d., Marquette parke įvyks iš-
kilmingas atidengimas Dariaus ir Girėno
paminklo. Iškilnių programai vadovauti pa-
kvieštas komp. A. Pocius. Programą išpil-
dys Chicagos V-kų Provincijos jungtinis
choras.

CHICAGO, Ill., Dievo Apvaizdos par.

Dievo Apvaizdos bažnyčioje liepos 18 d.
prasidėjo iškilminga novena prie šv. Onos.
Tėvas Mešlis, S.J. tuo tikslu atvyko iš Rytų
į Chicagą pavaduoti tėva P. Aukštikalnį, ku-
ris staigiai susirgo ir dabar randasi šv. Kry-
žiaus ligoninėje. Šita novena buvo įvesta už-
baigus statyti Dievo Apvaizdos bažnyčią. Ne
tik vietiniams lietuviams katalikams bran-
gus pamaldumas prie šv. Onos, bet kasmet

tose iškilmėse dalyvauja vis didesnis žmonių
skaičius ir iš kitų lietuvių kolonijų. Tikimės,
kad ir šįmet novena bus pasekminga. Pa-
maldų tvarka bus vėliau paskelbta.

Lietuvių Diena Lakewood Parke, Pa., Įvyks
Rugpiūčio 15 d.

Lietuvių Dienos valdyba deda pastangų,
kad šių metų 21-oji diena pasisektų. Tos apy-
linkės vargonininkai savo susirinkime, laiky-
tam Girardville, nutarė Lietuvių Dienoj tu-
rėti jungtinių chorų dainų koncertą. Shenan-
doah varg. Grigoraitis apsiėmė važinėti po
visas mūsų apylinkės parapijas ir padaryti
su choristais praktikus. Tie patys chorai pa-
sižadėjo giedoti per Mišias. J. E. Philadel-
phijos kardinolas leido laikyti šv. Mišias
Lakewood pavilijone. Per Mišias bus ir tai
dienai pritaikintas pamokslas. Programas
bus sutvarkytas ir vėliau paskelbtas.

Šiais metais spaudos komisija, valdybai
pritariant, nutarė išleisti gražų programą.
Kad padarius dar pelno, nutarta rinkti skel-
bimus. Skelbimams rinkti yra įgalioti tam-
tinkami asmenys. Po įgaliojimų yra pasi-
rašius sp. komisija: kun. dr. J. B. Koncius
ir kun. A. Degutis Sp. Kom.

MALDOS REIKALINGUMAS

MUSŲ dieviškasis Išganytojas dažnai
nurodydavo maldą kaip priemonę,
kuria galime įgyti ką tikrai nori-
me. Jis sako: "Visa, ko tik prašysite mal-
doje tikėdami, gausite." — Mat. 21, 22.
"Prašykite, ir bus jums duota; ieškokite ir
rasite; belskite ir bus jums atidaryta."
— 7, 7. Jis net iškilmingai užtvirtina šiuos
pažadėjimus: "Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau
jums, ką tikrai prašysite Tėvo mano vardu,
duos jums." Tačiau šios dienos evangelijos
paskutiniame sakinyje Kristus sako, kad
"ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie,
Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas
daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas
įeis į dangaus karalystę." — Mat. 7, 21.
Čia Kristus pabrėžia, kad neužtenka vien
maldos įgijimui dangaus karalystės, bet rei-
kia taip pat atlikinėti sąžiningai savo pa-
reigas.

I Dangaus atsiekimui, būtinai reikalinga malda.

a) Mes esame Dievui kalti atiduoti *pagarbą, meilę ir garbę*. Jis yra mūsų Viešpats, mes esame Jo tarnai — Jis yra mūsų Tėvas, mes Jo vaikai. Jeigu tarno yra pareiga gerbti savo valdovą, ir vaiko pareiga mylėti savo tėvą, kaip mes galėtume atsisakyti gerbti ir mylėti Dievą, mūsų aukščiausiajį Viešpatį ir meilingiausiąjį Tėvą? Mes skaitome šv. Rašte, kad angelai ir šventieji garbina Dievą danguje. “Dvidešimt keturi vyresnieji parpuldavo ties sėdinčiuoju soste, garbino gyvąjį per amžių amžius ir dėjo savo vainikus ties sostu, sakydami: Vertas esi, Viešpatie, mūsų Dieve, imti Gyrių, garbę ir galybę, nes Tu sutvėrei visa ir Tavo valia buvo ir yra sutverta.” — Apr. 4, 10, 11. Kitoj vietoj sakoma: “Aš mačiau didelę minią, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų tautų, giminių, žmonių kuopų ir kalbų: jie stovėjo ties sostu ir Avinėlio akyvaizdoje, apvilkti baltais rūbais, ir palmės buvo jų rankose. Jie šaukė dideliu balsu, tardami: Išganymas mūsų Dievui, sėdinčiam soste, ir Avinėliui.” — Apr. 7, 9, 10. Ką daro angelai ir šventieji danguje, mes turime daryti ant žemės. Kaip angelai ir šventieji, taip ir mes privalome su didžiausia pagarba nusilenkti prieš Dievą, Jį mylėti ir garbinti. Taigi kas nesimeldžia, jis atsisako duoti Dievui prigulinčią pagarbą, ir elgiasi gėdingai kaip piktosios dvasios, kurios nenorėjo Dievą garbinti, ir delto buvo išmestos iš dangaus.

b) Mes privalome *dėkoti Dievui*. Visa ką mes turime yra Dievo dovana. Mes turime iš Jo mūsų kūną, mūsų gyvybę ir visas laikinas gėrybes; iš Jo mes turime mūsų nemirtingąją sielą, apdovanotą laisva valia, protu ir atmintimi; iš Jo mes turime vienintėliai išganantį tikėjimą ir visas išganymo priemones. “Kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo.” — Jok. 1, 17. Taigi, jeigu mes viską turime iš Dievo, ar neprivalome Jam už Jo dovanas dėkoti? Dievas daugiausiai yra įžeidžiamas nedėkingumu, todėl Kristus nusiskundė, kad iš dešimties raupsuotųjų, kuriuos išgydė, tikrai vienas sugrįžo ir atidavė Jam garbę už malonę: “Argi ne dešimts pagijo? kur gi

devyni? Neatsirado, kas sugrįžęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis.” — Luk. 17, 17, 18.

c) Mes privalome *Dievo maldauti*. Mes iš savęs nieko neturime ir esame niekis. Visuose mūsų laikiniuose ir dvasiniuose reikaluose privalome pasivesti Dievo malonei, nes be Jo mes nieko negalime padaryti. Mūsų negalė, trukumas ir visa Jam priklausomybė reikalauja, kad Jam už Jo dovanas ir gėrybes dėkotumėm. Privalome nusizeminti prieš Dievą, išpažinti savo skurdą ir neturtą, ir maldauti Jo dovanų. Mes Dievą užgauname, būdami silpnučiai, neprašome Jo gėrybių ir malonių.

d) “*Mes privalome tikėti į Dievą*,” nes tam, kurs artinasi į Dievą, reikia tikėti, kad Jis yra, ir kad Jo ieškantiems Jis yra atlygintojas.” — Žyd. 11, 6. Ir Kristus sako: “Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; kas gi netikės, bus pasmerk-tas.” — Mark. 16, 16. *Mes privalome turėti viltį Dievuje*, nes mūsų viltis pamatuojama tikėjimu, kaip sako Povilas apaštalas: “Tikėjimas gi yra pasitikėjimas tuo, ko viliataus, Kurs davė mums pavyzdį, tai užsida-rytų sau dangų, nes mes galime įeiti dan-gun tikrai sekdami Kristumi. Jeigu ūkinin-kas sėtų geriausius kviečius savo dirvoje, ir tuo pačiu laiku varpučius, ar jis gali tikė-tis geros kviečių pjūties? Tikrai ne. Pana-šiai, klausyti šv. Mišias, kalbėti rožančių, praktikuoti kitus pamaldumus, yra kilni sėk-la, kuri turėtų išduoti šimteriopą vaisių, ta-čiau ko galima laukti iš šios sėklos kuomet sėji tarp jos rauges? Ką pagelbės tau jei-gu ryte dalyvauji Mišių aukoje, o po pietų atsiduodi girtybei, gamblinimui, netyrumui? Ką tau padės klausyti kiekvieną dieną dvie-jų ar daugiau Mišių jei nesivaldai su savo artimu, keiki, prisiegauji, piktažodžiauji? Ką gelbės tau kalbėti kiekvieną dieną rožan-čių jei šmeiži ir šlovę plėši savo artimui? Tikrai, nuodėmės, kurių žmogus dasileidžia, ir niekad nesistengia jų prašalinti, sunai-kina gerą maldos sėklą, ir padaro visoki pamaldumą be vertės Dievo akyvaizdoje.

Du dalykai eina greta, uoli malda, ir uolus Dievo valios išpildymas. Tadel mel-skimės ir dirbkime. Jei abiejais šiais atžvil-giais mes atliekame savo pareigą, mes eina-me teisingu keliu, kurs veda dangun.

mės." — Žyd. 11, 1. Privalome pilnai pasitikėti Dievo galybe, gerumu ir ištikimybe, nes Jis gali, nori ir išpildo savo pažadėjimus. *Mes privalome mylėti Dievą*, nes Kristus skelbia Dievo meilę, kad yra pirmutinė, didžiausia ir reikalingiausia iš prisakymų, ir šv. Povilas užtikrina mus, kad be meilės kalbų, visokios išminties ir žinojimo dovana, stebuklų darymo jėga, išmaldos ir kankinykystė nieko nepagelbsti. I Kor. 13, 1-3. Malda yra reikalinga palaikyti ir tikėjimą, ir viltį, ir meilę, nes mes meldžiamės, kadangi mes tikime į Dievą ir Jo apreikimus; mes meldžiamės, kadangi viliamės Juomi ir Jo pažadėjimais; ir mes meldžiamės, kadangi mes mylime Jį, ar bent stengiamės Jį mylėti. Asmuo, kurs nesimeldžia, netiki į Dievą, nesivilia Juo, ir nemyli Jo, jis visai nesirūpina Juomi, maitinasi blogia valia ir neapykanta link Dievo, todėl kas nesimeldžia yra blogas, nedoras asmuo, ir negali būt išganytas.

II Sunkiai nusikaltęs, ką turi daryti, kad būtų išganytas?

a) *Nusidėjus, privalome daryti atgailą.*

Mes privalome nuoširdžiai atgailoti už savo nuodėmes ir padaryti tvirtą pasiryžimą daugiau Dievo nerūstinti. Be gailėsčio ir pasiryžimo, nėra nuodėmių atleidimo. "Jei nedarysite atgailos, visi taip pat pražūsite." — Luk. 13, 3. Tikras atgailojimas turi savo sunkumus: reik visiškai pakeisti savo gyvenimą; reik neapkęsti to, kas pirmiau buvo mylimas ir mylėti tą, kas pirmiau buvo neapkenčiamas; reik išrauti blogą, giliai įsišaknėjusį įprotį, šalintis nusidėjimo progų, į kurias jaučiama patraukimas, atsižadėti sugedusiojo pasaulio ir jo tuštybės, ir atlikti gerą, nuoširdžią išpažintį. Daugelis yra kitų sunkių dalykų susijungusių su atgailojimu, kurie viršija mūsų jėgas, mes esame reikalingi ypatingos malonės, kad stiprintų mus mūsų silpnybėse ir duotų galimybės išduotų vertus atgailos vaisius. Šioji malonė remiasi malda. Tiesa, Dievas pirmą atsivertimo malonę duoda nusidėjėliams be maldos, tačiau Jis nenori duoti tolimesnių malonių atsiekimui jei Jo karšta malda neprašo jų. Kas nesimeldžia, jis tikrai pasilieka nuodėmėje. Kol nusidėjėlis nesimel-

džia, jis pasilieka neatgailojantis, ir pražus jei vėl nepradės melstis.

b) *Privalome užlaikyti Dievo įsakymus.*

Tas savaimi aišku, nes Dievas davė mums įsakymus ne kitokia priežastimi, kaip kad mes juos užlaikytume. Be to, Kristus pabrieština sako: "Jeigu gi nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų." Mat, 19, 17. Klausimas, ar mes galime savo jėgomis užlaikyti įsakymus, kaip yra reikalaujama išganymui? Mes nieko negaline padaryti savo jėgomis savo išganymui. "Ne kad mes būtumėm savaime tinkami ką nors manyti lyg iš savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo." — II Kor. 3, 5. Dievas gelbsti mus savo malone, bet kad ją gavus, mes privalome Jį maldauti jos. "Prašykite, ir gausite." Kas nesimeldžia, privalo bijotis, kad malonių saikas nesumažėtų, ypač didelėse pagundose, ir kad neprazūtų.

c) *Mes turime ištesėti gerame iki galo,*

kaip Kristus pakartotinai sako: "Kas bus išvermingas iki galui, tas bus išgelbėtas." — Mat. 10, 22. Nes kas tarnauja Dievui tik iki laikui, tam tinka Kristaus žodžiai: "Nė vienas, kurs prideda savo ranką prie arklio ir atgal dairosi, netinka Dievo karalystei." — Luk. 9, 62. Išvermingumo malonė pagal Bažnyčios mokslą yra dovana, kuri negali būt užtarnauta, bet gali būt įgyta vien nuolatine malda.

(Bus daugiau)

KLAIDOS ATITAIŠYMAS

Pereitam "Laivo" numerį buvo klaidingai paskelbta, kad šv. Mišios bus atlaikytos už Barboros Juknienės sielą, Marijonų Vienuolijos Rėmėją, birželio 24 ir 25 dd. Mišios bus laikomos liepos mėnesio 24 ir 25 dienomis.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia idėti 3c kraštos ženklelį atsakymui